

Regidor , veïns del Barri Molí d'en Rovira, Vilafranquins, molt bona nit!

En primer lloc vull dir-vos que em sento molt afalagada pel fet que m'hagueu convidat a pronunciar el pregó de les festes, és un honor que no vull personalitzar i que vull fer extensiu a tota la meva família i vull dedicar molt especialment als meus pares, el Joan i la Carme.

També vull dedicar aquestes paraules als que van ser la meva colla d'aquest barri, a la Rosa, l'Albert, la Carme, la Vicky, la Pilar, el Ramoncín, el Salvi, la Montse, i el Jaume...tots ells, durant una dècada llarga van ser una segona família.

Tinc que reconèixer que quan vaig rebre aquesta invitació, vaig tenir una resposta immediata, millor dit instentànea, la meva resposta tal i com podeu comprobar va ser un Sí amb majúscules...una gran il.lusió em va recórrer per tot el cos,

Però també us tinc que reconèixer que a partir d'aquell mateix instant, m'en vaig donar compte que m'havia ficat en un jardí, un jardí d'aquells que fan respecte.

La primera cosa que s'em va venir al cap, va ser anar directe a veure aquell Sr que ho sap tot, ho sigui el Sr Google.

Volia saber quina definició ens donava de la paraula pregó i pregoner... i res nois, res de nou:

persona que anuncia les festes, fill predilecte (vaig dir home fill si, predilecte no), acompanyat d'una trrompteta (dic sense trrompteta també ho farem, i ara ve el que més em va agradar, persona encarregada d'escalfar l'ambient! renoi

aquesta apreciació em va sorprendre i perquè no dir-ho em va enamorar... home escalfar, escalfar l'ambient, depèn del que parlis serà facilíssim... però com deia l'ex-honorable Jordi Pujol, AVUI NO TOCA.

Mireu, com molt bé sabeu jo vaig estudiar estilisme, oh sigui Perruqueria, però un cop em vaig traslladar a Cambrils els camins em va portar al món del periodisme. Per tant m'he passat bona part de la meva vida fent guions per la ràdio i per la tv, a banda, on també i he dedicat bona part laboral ha estat editant discursos pel món de la política i per els polítics, dit així, un pot pensar que preparar un pregó és fàcil, però us ben asseguro que NO.

Quan es barrejan, emocions, experiències pròpies, sentiments i vivències personals, a vegades costa de lligar-ho...

a tot això li hem de sumar els consells familiars... no parlis de política (eh Joan Pinyol), la Gemma M'ACONSELLA donar-li un toc feminista , constantment et recorden el temps restant, et falta una setmana, el meu home, ja ho tens clar?, el JJ watsaps amb el compte enrera, la Montse anuncian-ho als quatre vents, .. una pressió difícil de portar amb certa dignitat.

Per tant us tinc que dir veïns i veïnes que he deixat de banda tot el que m'han dit i us vull parlar des del cor, amb l'il.lusió i amb el compromís que vaig assumir al dir Sí... amb responsabilitat i alguna que altre reivindicació... amb molt de respecte cap a tots vosaltres i amb ganes d'escalfar l'ambient però sense trompeta.

Per començar heu de saber que jo vaig nèixer al carrer d'Amalia, just davant del Tívoli, al costat de la bodega de l'Amilia.

Quan jo tenia uns quatre anys, i per sort en tinc imatges en la memòria, a casa, i després de sopar, s'encetaven llargues converses entre els pares i els avis, el Sol i la Pepita.

En aquelles converses i havien uns grans papers sobre la taula. D'aquest panorama en tinc una imatge nítida, el que jo no sabia aleshores era que aquells grans papers eren els planells d'una casa que em portarien al Carrer Meliό.

La família Roca-Sol, pares i avis, es traslladaven del poble Nou a un Nou Poble, un Nou poble perquè TOT estava per fer, però també TOT era possible.

És a dir, havien decidit, passar d'un barri que tenia carrers asfaltats, fànals, borerres, botigues, esglèsia, farmàcia, escoles i fins i tot parc infantil.... a un altre que no tenia res de res.

Quan vaig arribar aquí, els carrers eren de terra, que quan pluvia era una engrescada gimkana passar d'una banda a l'altre amb uns grans pèlcs de dimensions desconegudes.

Il.luminació 0, cosa que provocava que en edat adolescent sempre haguessim d'estar a la merce dels pares perquè no podiem circular sols, màxim podíem arribar fins el pont del carril.

No teníem serveis , ni comerç res de res, les cases es construïent sense cap criteri....

però aixó SÍ, teníem camps de blat i vinyes que ens permetien veure les llargues cues de l'autopista el diumenge, gaudíem d'una vaquería i de masies, però el més important de tot...ELS NENS JU-GA-VEN AL CARRER, i no tan sols jugaven al carrer sinó que A MÉS A MÉS HO FEIEN SOLS!!! anaven per lliure.

(a mi això, em va cridar molt l'atenció, es veu que de ben petita ja apuntava maneres i ja era molt independent)... OH sigui com deient els nostres avis XAMPANY I PASTES, lo del cava va arribar més tard.

En aquest punt, on els nens jugaven sols, i no restaven confinats a casa tot esperant poder anar al parc de la mà dels papis, i va haver un punt d'inflexió importantíssim en la meva infantessa.

Amb l'arribada al barri vaig descobrir un nou món, un món que m'apasionava. Vaig gaudir d'una infentesa envejable, això que en aquella època ni es viatjava ni existia el Port aventura, a molt estirar gaudiem dels caballitos del QUIQUE.

La nostra vida de petits era totalment diferent als altres nens que vivien al centre de Vilafranca, els nostres estius es resumien en fer vida al carrer.

Al matí no sortiem masa, el dedicavem anar a la vaqueria a buscar la llet, a cal Salvet o a Cal Grau a per fruites i verdures, que tot sigui dit, aquestes sí que tenien gust, no pas com ara que costa molt de trobar un tomàquet que tingui gust de tomàquet, al pa al Barbadillo i després a fer quatre deures...

A la tarda, just després de la migdada amb una calor de justícia, el que més volíem era sortir, és més si hagués sigut per nosaltres no haguéssim fet mai cap migdiada.

Aleshores amb aquella calor buscàvem un ombra i les nenes ens ficavem a cosir, ho feiem amb un troç de roba de quadredets (un retall de la bata del cole vella), i puntada va i puntada ve sense cap solta ni volta.

Entrada la tarda s'ajuntaven els nens i plegats , anavem amb bici cap aquí i cap allà, a les llars i havia una gran despesa amb la Micromina, sempre portavem els genolls pelats.

Feiem cabanes que ens tenien que durar tot l'estiu i els nostres jocs no eren altres que el palet, cuca amaga, cavall fort i para de comptar....

cap a les nou del vespre ja sortien en escena els crits de

**guerra, un dia començava una, un altre dia un altre... LLUISSS
ORIOLLLL, CARMEEE VICKYYY, però el top 1 amb crits el
tenia la Sr Encarna amb aquell mític i anyorat JOSEP
MARIAAAAAAAA A SOPARRRR!!!!**

Sopavem corrents i després altre vegada al carrer.

**Però ATENCIÓ, en aquesta pujada de taló ampliavem la
massa social i també entraven en joc nous personatges...**

**era l'hora de la fresca, cadires cap fora. Nosaltres, els
petits que teniem energia per aborrir un mort, altre vegada a
jugar com si no hi hagues un demà... però ells i elles, o sigui
pares i mares, avis, padrins... apa a fer-la petar...**

**a fer-la petar i tot sigui dit a tafanejar, heu de pensar que
aleshores no hi havien SALVAMES NI PUNYETES
D'AQUESTES, en aquelles converses a la fresca els grans van
pantinar a més d'un, els pantinaven de d'alt baix , els ficaven
quatre rulos i uns quants bigudies.**

**En definitiva i vist amb els meus ulls infantils el barri el que
tenia positiu era que podiem viure uns estius de pel.lícula. El
pitjor càstig que podiem rebre era no sortir al carrer, ho
recordo com si fos avui.**

**Bé, A finals del 70 el barri Molí d'en Rovira era com una
República Independent Bananera, era com una pedania de
Vilafranca, allà, pasada la via del tren, a les afores....**

**Les vies del tren sempre han fet molt de mal als pobles de
Catalunya, principalment als pobles de costa, els ha
distançiat i separat. Nosaltres la gent del barri també
estàvem destarrats i separats del conjunt de Vilafranquins
per la via del tren.**

**Sempre he pensat, i aixó és una opinió pròpia i no pas una
descripció i vist amb prespectiva, que durant molts anys vam
ser ciutadans de segona.**

La casa gran, o sigui l'Ajuntament de Vilafranca, no ens va

començar a mirar i escoltar fins que un col·lectiu, ho sigui un conjunt de veïns no van decidir reactivar una Associació, que sorpresa la meua estava fundada l'any 63 però que ells van reactivar l'any 79, passant de "urbanización" a barri.

M'imagino que reactivar aquella associació en plena transició no va ser una tasca fàcil.

Avui en dia, es fan associacions com a bolets, un fa pastissos i demà ja tenim l'associació de pastissers amaters amb el seu grup de watsap, instagram, twiter i facebook... però en aquells anys la cosa devia ser complicada, l'angranatge de la democràcia era jove

(parmateu-me que obri un parèntesis, en aquell moment la democràcia més que jove era entre bebé i infantil, perquè vist lo vist i els temps que ens corren encara avui és molt jove , i a voltes prostituïda, ja m'enteneu, tanco parèntesis).

Com us anava dient, la democràcia era jove, i un grup de veïns s'agrupà i començà a treballar.

Cal que els brindem aquest petit homenatge aquella primera junta encapçalada pel Sr. Magí, i que per tal de no deixar-me a ningú dels pioners no mencionaré, ja què tots els membres van ser importants i van aportar el seu granet de sorra.

Des d'aquest faristol, i de ben segur, de part de tots els que avui ens trobem reunits, gràcies per aquella gran iniciativa que pasats tants anys fa que avui estiguem tots plegats aquí. Moltes gracies!

Tota junta pren decisions encertades i desencertades, però tinguem tots clar que lluiten per uns ideals, per uns projectes, perquè tota la comunitat tingui una millor qualitat de vida.

El paper que va tenir la primera junta i el paper que avui encara té la junta actual, no deix de ser l'enllaç més directa amb l'Ajuntament, per tant pasats tants anys i amb l'evolució

constant que estem vivint, també vull fer extensiva la meva felicitació a la junta actual per mantenir l'associació tan viva, només em cal aixacar els ulls i veure el goig que fa aquest sopar a la fresca,

i seguiu treballant freq a freq amb les institucions, conservant les velles tradicions del barri i innovant constantment.

Dic aixó, perquè a vegades tenim una certa tendència a criticar decisions sentats des del sofà de casa. Ja sabeu el que diuen, el que no trenca mai un plat és perquè mai els renta.

Tots hem de prendre consciència del temps que ens dediquen de manera altruista.

Veïns i veïnes del barri utilitzeu aquesta eina, l'ASSOCIACIÓ, per fer-lis arribar les vostres queixes... els vostres suggeriments i sobretot la vostra gratitud per la feïnada que fan, aixó els donarà força per seguir treballant amb FORÇA I amb il.lusió.

Un dels motius pel que es va reactivar l'associació no era altre que donar-li FORMA I CONTINGUT al barri, recordeu TOT ESTAVA PER FER.

Per tant, la junta del 79 tenia aquests dos grans objectius:

Primer, donar forma: o sigui carrers asfaltats, fànals,

boreres, serveis etc... això amb els anys ho van anar aconseguint, però hi va haver coses que no van canviar n'hi han canviat, n'hi crec que mai canviïn.

I Sí, teníem i encara tenim dues separacions clares, una horitzontal per la via del tren però un altre vertical per les naus que separen els dos nuclis clars de vivendes.

Una pensa, que en aquella època, el POUM, EL PLA D'ORDANACIÓ URBANÍSTIC MUNICIPAL, ni estava ni se l'esperava, el barri anava creixent sense cap ordre ni concert.

En aquells anys encara gaudíem de molts camps ara convertits en grans naus i indústries, llàstima que en aquell moment, l'ajuntament no portés ficades les ulleres del futur i no tingues els paràmetres més oberts i no gaudís d'una visió clara, i en comptes de primà l'indústria no primes la zona per vivendes i fer un barri gran i amb els seus serveis i comerç .

Em consta, (obro parentesis, que ara l'equip de govern té un pla d'integració pel barri, integració a la pròpia ciutat de Vilafranca, ja ho diuen "más vale tarde que nunca", però hi ha coses que ja no es podran canviar, seguirem rodejats de naus, cosa que té la seva part positiva i negativa, però aixó són figures d'un altre paner.

De petit comerç el barri no n'hem gaudit massa, dues cases de comestibles, una perruqueria clandestina i el Trull.

El Trull mereix un punt i a part, perquè us he de dir que gràcies a la seva gastronomia molts Vilafranquins i Penedesencs van conèixer el nostre barri i durant molts anys ens va brindar els seus plats en aquest sopar a la fresca. El Josep Maria i l'Agustina remanaven les caçoles de manera especial per aquesta festa.

El segon punt era donar-li al barri CONTINGUT, havien de buscar la fórmula màgica per juntar i socialitzar els veïns dels dos nuclis.

Així doncs la junta del 79 va voler fer una festa de barri. Realment no sé com va anar, però està clar que en una d'aquelles reunions que es feien just després de sopar i a casa d'un particular perquè no hi havia local, va sorgir aquesta brillant idea, però clar, tenien un gran problema, on fem la festa? a d'alt o a baix?, a grans preguntes grans solucions salomòniques, i algú va dir : saps que, un any a cada banda i sant se acabó!

Amb aquesta decisió fins i tot crec que alguna agencia de publicitat es va inspirar per crear un anunci televisiu, ves que en la pluja d'idees no hi hagues algun veí.

A veure, anem a fer un exercici, si us dic la paraula FAIRY que us ve al cap?

ULL, ATENCIÓ, que ningú digui un arma de destrucció masiva... Els que hagueu pensat en rentavaixelles aneu bé, Sí, però anem més enllà, VILLARIBA VILLABAJO.

Aquí està el kit de la qüestió, en aquelles primeres festes no hi havia competència a l'hora de netejar paelles però sí que hi havia competència a l'hora de fer la xocolatada.

M'explico, el dissabte a la tarda igual que ara, es feia la xocolatada, i les dones s'havien otorgat aquest honor, per tant, quan tocava a d'alt les de baix no hi ficavem cullerada i viceversa, fins i tot us diria amb prespectiva infantil que una tenia la percepció que finestres i balcones estaven més engalanats, plens de plantes i flors, per rebre els veïns de d'alt o els veïns de baix, i és que la festa s'esperava amb moltes ganes. Segurament que ara quan vegeu l'anunci us portarà a pensar amb aquesta petita anècdota.

Des de la primera festa, el barri si va volcar de ple, sempre ha sigut molt participativa, els primers anys també.

L'olor de festa començava el divendres a la tarda, quan es guarnien els carrers amb les bandaretes,

A continuació una servidora amb un sisens i un magàfon de trompeta anavem pels carrers d'aquí però també pels de Vilafranca, anunciant totes les activitats. Queda clar que la vergonya no l'he conegut mai.

Fa una estona, us deia que l'indústria del barri tenia pros i contres, doncs bé un dels pros és que sempre hem gaudit d'unes paneres i uns regals fantàstics.

En una d'aquelles primeres festes un d'aquests regals i que a més a més li va tocar a l'avi, va ser un xai, això ara és impensable!, però ens va tocar. Aleshores, el Joan Jordi, el meu germà tenia uns 6 anys, mai em podré treure del cap aquella imatge del JJ passant la cabra per tot el ball seguit d'un munt de nens...

Al cap de pocs anys l'associació ja va gaudir d'un local social al carrer Cortina, i aquí és va acabar L'AFECTA FAIRY, i és van obrir nous horitzons i les festes sempre es van celebrar davant del local.

Avui alguns dels que esteu aquí, i alguns des que formeu part de la junta actual, van ser partíceps d'aquells nous moments.

La meva experiència gràcies a l'esplai la Xiruca de la Granada on la Carme Roca, la meva cosina era monitora i a mi això de ser monitora m'encantava, va fer que conjuntament amb aquella generació que al principi d'aquest pregó anomenava, o sigui la colla, ens engresquessim formessim un esplai.

L'esplai funcionava els dissabtes a la tarda i podien venir tots els nens del barri. En aquella época els monitors i els docents encara gaudíem, tan per part dels pares com dels fills, d'un cert respecte, ara la cosa és bastant més difícil i complicada per aquest col·lectiu.

Tot sigui dit de pas, també en algun moment tindríem que reflexionar sobre aquest tema i tornar els mestres i monitors a l'espai que sempre havien tingut.

D'aquell esplai en va sortir una bestia La Cuca Japonesa que durant molts dissabtes els nens i nenes van el.labaorar i que van estrenar fent un cercavila per la festa del barri.

Malauradament, la feina de tots aquells nens els seus monitors va tenir un final lleig, molt lleig.

La junta del 79, també va prendre decisions desencertades, i una d'elles no va ser altre que cremar la cuca per falta d'espai. Segurament, que si en aquell moment la junta hagués tingut algun membre femaní aixó no hagues passat. La meva generació ni oblidem, ni perdonem!

Per tant, insto als que esteu ara al capdavant , que per la propera festa del barri i després d'uns tallers participatius amb la canalla, pogueu recuperar aquella figura, i que la cuca torni a ballar per tots els carrers les properes dècades .

Sé que ara és molt complicat crear un centre d'esplai, ara tots anem estresats, però penseu que aquests petits que corren avui per aquí i que molts d'ells són fills dels que llavors venieu a l'esplai, són el futur del barri, per tan heu de buscar la fòrmula també màgica de fer cantera i assegurar-nos el futur associatiu.

Tinc la mala costum de relacionar moments amb alguna que altre cançó, la cançó que sempre he relacionat amb aquesta festa i que que tots coneixeu, era "reloj no marques las horas", segurament que el que més volia era aturar el temps i seguir de festa tot l'any, però nois, tot té un principi i un final i no quedava altre que esperar l'any vinent.

Jo també estic arribant al final.

Certament el pregó és la part més solemne de tota festa però a la vegada la menys divertida, cal ser clar i breu.

Els pregoners, ja que tenim aquest honor i aquesta sort però a la vegada responsabilitat de parlar en públic, com a mínim el nostre objectiu és de que us quedi un bon record d'alló que us hem volgut transmetre, per la part que em toca us he volgut transmetre dues coses importants; **CONSTÀNCIA I CONVIVÈNCIA.**

Constància la que ens han demostrat totes les persones que durant tots aquests anys, d'una manera o altre han format part de la nostra associació, des del primer fins l'últim i que gràcies a la seva dedicació han millorat el barri en forma i contingut.

Apreteu, apreteu fort a l'Ajuntament perquè en aquesta estrenada legislatura us fagin tot el que us han promès, Apreteu Presidenta perquè les rebaixes ja venen soles.

Celebro aquesta bona relació que teniu amb la casa gran , però ara Sí, ara sí que TOCA fer, i fer-ho ben fet, **EL CONJUNT DEL BARRI I EL CONJUNT DELS VEÏNS S'HO MEREIXEN.**

Acabem d'estrenar un govern municipal i de continuïtat , el projecte està sobre la taula, els veïns han fet i faran les seves aportacions, per tant, vostès senyors de l'Ajuntament d'aquí a quatre anys no tindran millor satisfacció de visitar aquesta junta i poder mirar-los als ulls amb la feina feta i els deures acabats.

El segon missatge que us volia transmetre era la importància que té la convivència. La que feu durant tot l'any, per Sant Esteve i en altres convocatòries, i com no, el que estem fent avui i els propers dies.

Admiro profundament que en l'era actual on el primer són les noves tecnologies, les xarxes socials, els watsaps, les plays etc etc siguem capaços de juntar-nos i fer un sopar a la fresca tot conversant i disfrutant .

És veritat que dels records no es viu, però també és

veritat que amb els records anem pel món, els expliquem i els compartim.

Jo fa 30 anys que vaig marxar del barri, però tots aquests records els he portat a la meva motxilla de la vida, són els records que he portat per bandera a la meva segona casa que és Cambrils, créixer en aquest barri ha sigut un orgull que he escampat als quatre vents, perquè amb aquestes i altres vivències que us he explicat de ben segur que m'han fet millor persona.

Sense trompeta, tot i que ara faria falta, i esperant haver escalfat l'ambient només em resta dir-vos MOLTES GRÀCIES I VISCA LA FESTA DEL BARRI MOLÍ D'EN ROVIRA.

MAR ROCA SOL 2019